

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 9Csp/46/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217202187
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Vörösová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2019:2217202187.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda sudkyňou JUDr. Alicou Vörösovou veci žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, IČO: 31 749 542, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, právne zastúpeného: GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom Jozefská 3, Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovanému: P. R., N.. XX.XX.XXXX, A. V. XXXX/XXA, F. B. , o zaplatenie 46.512,11 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 46.512,11 € spolu so zmluvným úrokom vo výške 751,82 €, zmluvným úrokom vo výške 2 % ročne zo sumy 46.512,11 € od 11.12.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 114,12 €, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 46.512,11 € od 11.12.2015 do zaplatenia, nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 657,36 € a zmluvnou pokutou vo výške 11.628,03 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 3.579,50 € z titulu podanej žaloby na účet Okresného súdu Dunajská Streda do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 09.02.2017 sa žalobca pôvodne domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bol žalovaný zaviazaný k zaplateniu sumy 46.512,11 eur s príslušenstvom a k náhrade trov konania. V žalobe žalobca tvrdil, že ako štátny účelový fond je právnickou osobou, zriadenou osobitným zákonom a je finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu. Ďalej tvrdil, že žalobca uzavrel so žalovaným Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 201/1258/2010 zo dňa 26.07.2010, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 52300 eur s dobou splatnosti 30 rokov. Poskytnutý úver mal žalovaný splatiť pri základnej úrokovej sadzbe vo výške 2 % formou mesačných splátok vo výške 193,31 eur. Podľa zmluvy bol žalovaný povinný dlh, ktorý sa skladá z úveru a z úroku splácať pravidelnými mesačnými splátkami tak, že platba bude vykonaná vždy do 15. kalendárneho dňa mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru. Žalovaný bol však v omeškanií so zaplatením mesačných splátok poskytnutého úveru. Preto žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného na úhradu zameškaných splátok, na čo však žalovaný nereagoval, preto sa žalobca obrátil na súd. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaný sa k 02.11.2015 dostal do omeškania. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca k žalobe pripojil zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru, výzvu na úhradu dlžnej sumy.

2. S účinnosťou od 01.07.2016 súd ďalej v konaní postupoval podľa nového procesného predpisu, ktorým je zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a to s poukazom na ust. § 470 ods. 1 cit. zákona, v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. A podľa ods. 2 cit. ustanovenia, právne účinky úkonov, ktoré

v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

3. Súd sa oboznámil so žalobou, s prílohami, so všetkými písomnými podaniami žalobcu, predvolanie riadne a včas mal vykázané oznámením na úradnej tabuli a web stránke súdu, svoju neúčasť nijak neospravedlnil, vec prejednal v neprítomnosti žalovaného, keď na to boli splnené všetky procesné podmienky vyžadované C.s.p. a zistil tento skutkový a právny stav veci:

4. Žalobca, ako štátny účelový fond, t.j. právnická osoba zriadená osobitným zákonom a súčasne finančná inštitúcia slúžiaca na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvoril dňa 26.07.2015. Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 201/1258/2010, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 52 300 eur s dobou splatnosti 30 rokov a to na kúpu, resp. financovanie kúpy nehnuteľnosti špecifikovanej v zmluve v čl. I. Zmluva bola uzatvorená podľa ust. zákona č. 607/2003 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania a podľa ust. § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“). Poskytnutý úver mal žalovaný splatiť pri základnej úrokovej sadzbe vo výške 2% p.a. formou mesačných splátok vo výške 193,31 eura. Podľa zmluvy bol žalovaný povinný dlh, ktorý sa skladá z úveru a z úroku splácať pravidelnými mesačnými splátkami tak, že platba bude vykonaná vždy do 15. kalendárneho dňa mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru. Žalovaný bol však v omeškaní so zaplatením viacerých mesačných splátok poskytnutého úveru, preto žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného na úhradu zameškaných splátok, na čo však žalovaný nereagoval, preto sa žalobca obrátil na súd. Žalovaný sa k 02.11.2015 dostal do omeškania s úhradou 9 splátok. Z dôvodu pretrvávajúceho neplnenia si zmluvných povinností zo strany žalovaného došlo zo strany žalobcu k odstúpeniu od predmetnej zmluvy a to listom z 09.11.2015, v súlade s ust. čl. IX. bod 9.2 písm. a/ zmluvy, čím sa stal celý dlh žalovaného splatným. Vzhľadom k odstúpeniu od zmluvy tak nárok žalobcu v konečnom pozostával z istiny vo výške 46.512,11 eur, spolu s nesplateným zmluvným úrokom k 09.11.2015 (v zmysle čl. I. cit. zmluvy) vo výške 751,82 eur, so zmluvným úrokom vo výške 2% ročne z nesplatennej istiny vo výške 46.512,11 eur od 11.12.2015 do zaplatenia, s nesplateným úrokom z omeškania (z nesplatených splátok splatných pred odstúpením od zmluvy) vo výške 114,12 eura, s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 46.512,11 eur od 11.12.2015 do zaplatenia a zmluvnej pokuty vo výške 11.628,03 eur.

5. Podľa ust. § 12 ods. 1 zákona č. 607/2003 o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (účinnosť 01.07.2009 do 14.10.2012) na základe rozhodnutia podľa § 11 ods. 11 uzavrie fond so žiadateľom zmluvu. Podľa ods. 2 zmluva musí obsahovať najmä a) údaje o zmluvných stranách, b) účel, výšku, druh a čerpanie poskytnutej podpory, c) spôsob plnenia záväzkov zmluvných strán, d) zabezpečenie záväzkov, e) bezhotovostný spôsob úhrady z podpory, f) technické podmienky stavby a dĺžku času jej uskutočnenia, g) sankcie za porušenie zmluvných podmienok, h) spôsob kontroly plnenia zmluvných podmienok a dôsledky ich nedodržania, i) podmienku o dodržaní ustanovení § 5 ods. 1 a § 10 ods. 4 až 6 počas lehoty splatnosti úveru, j) ak je žiadateľom osoba podľa § 7 písm. b), ktorá požiadala o podporu na účel podľa § 5 ods. 1 písm. e), tak aj minimálny čas, v ktorom bude stavbu vlastníť a dávať byty do nájmu.

6. Podľa ust. § 497 ObZ zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

7. Podľa ust. § 506 ObZ ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

8. Podľa ust. § 365 ObZ dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Dlžník však nie je v omeškaní, pokiaľ nemôže plniť svoj záväzok v dôsledku omeškania veriteľa.

9. Podľa ust. § 369 ods. 1 ObZ ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

10. Podľa ust. § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

11. Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (platného a účinného od 01.01.2009 do 01.02.2013), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

12. Podľa ust. § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy spotrebiteľským úverom nie sú: c) úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého lehota splatnosti je viac ako desať rokov, d) úver, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti, p) úver poskytovaný na účely podľa osobitných predpisov 4) pre obmedzený okruh osôb vo verejnom záujme a za úrokové sadzby nižšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, alebo bezúročný úver, alebo za iných podmienok, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, a za úrokové sadzby, ktoré nie sú vyššie ako úrokové sadzby prevládajúce na finančnom trhu,

13. Žalobca uzavrel so žalovaným Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 201/1258/2010 zo dňa 26.07.2010, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 52 300 eur. Žalobca je samostatnou právnickou osobou v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 607/2003 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení platnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy medzi stranami sporu, pričom v § 1 ods. 1 má vymedzený predmet svojej činnosti, teda pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, pričom v § 3 sú zrejmé zdroje tohto fondu, ktorými sú okrem iného aj splátky úrokov z úverov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, ako aj výnosy z prostriedkov fondu uložených v banke s výnimkou výnosov z prostriedkov poskytnutých fondu zo štátneho rozpočtu, a tak podľa súdu prvej inštancie z uvedeného vyplýva, že ide o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, ide vlastne o činnosť obchodnú, ako aj činnosť poskytovania služieb širokej verejnosti, a preto aj žalobcu je potrebné považovať za dodávateľa podľa ust. § 52 ods. 3 OZ.

14. Pokiaľ ide o status žalobcu, v § 2 ods. 1 Zákona o ŠFRB je ustanovené, že správcom žalobcu je Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej tiež "MDVRR SR"). V nadväznosti na uvedené je preto evidentné, že žalobca nekoná úplne samostatne, nakoľko je spravovaný MDVRR SR, čo podčiarkuje aj ďalšie ustanovenie v § 2 ods. 4 Zákona o ŠFRB, podľa ktorého podrobnosti o organizácii a činnosti fondu upravuje štatút fondu, ktorý schvaľuje minister. Nič na tom nemení ani to, že žalobca je právnickou osobou s právnou subjektivitou, t.j. s oprávnením vo vlastnom mene konať.

15. Podľa súdu je rozhodujúce, že žalobca je účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu, t. j. financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. ŠFRB je na účely Zákona o ŠFRB finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných nástrojov podľa osobitného predpisu, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo 17. decembra 2013. S ohľadom na uvedené je preto zjavné, že ŠFRB plní úlohy a vykonáva činnosti za podmienok presne vymedzených Zákomom o ŠFRB, resp. ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a nadväzujúcimi vykonávacími predpismi, prostredníctvom ktorých dochádza k realizácii štátnej bytovej politiky poskytovaníu štátnej pomoci (finančnej podpory) a napĺňaniu verejného záujmu (rozširovanie a zveľaďovanie bytového fondu), čo samo o sebe nepredstavuje ani podnikateľskú činnosť a ani obchodnú činnosť s cieľom tvorby zisku, tak ako dôvodne argumentuje odvolateľ. ŠFRB nevykonáva svoju činnosť nezávisle a samostatne v miere typickej pre subjekty vykonávajúce štandardné obchodné a podnikateľské činnosti, nakoľko

ex lege podlieha správe Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, hospodári podľa schváleného rozpočtu zapojeného finančnými vzťahmi na rozpočet Ministerstva, o zmenách v jeho rozpočte rozhoduje minister sám alebo po predchádzajúcom písomnom súhlase Ministerstva financií Slovenskej republiky; podlieha kontrole svojej činnosti Ministerstvom; jeho základný vnútorný predpis upravujúci jeho organizáciu a činnosť podlieha schváleniu Ministerstva.

16. Činnosť žalobcu nie je obchodnou alebo inou podnikateľskou je to, že v zmysle § 4 ods. 1. Zákona o ŠFRB prostriedky fondu možno použiť len na štátnu podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu a výdavky súvisiace s činnosťou fondu, čiže nedochádza k rozdeleniu zisku, ako je to obvyklé pri obchodných spoločnostiach, ale žalobca je viazaný zákonom a jeho prostriedky môže použiť výlučne len na tieto dva účely. Za pojmový znak podnikania "za účelom dosiahnutia zisku" možno považovať vtedy, keď hlavným účelom podnikania je dosiahnutie zisku (majetkového prospechu), t.j. vyvíjaná činnosť podnikateľa s úmyslom dosiahnutia zisku. Z uvedených skutočností vyplýva, že činnosť, ktorú žalobca vykonáva, nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo inú podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky.

17. Zároveň je potrebné prihliadnúť aj na nasledujúce odlišnosti vo fungovaní ŠFRB zdôraznené žalobcom, ktoré priamo alebo nepriamo potvrdzujú právny záver, že činnosť ŠFRB nenapĺňa pojmové znaky podnikania. ŠFRB neposkytuje podporu (úvery) na štandardnom princípe trhového hospodárstva riadiacim sa ponukou a dopytom, nakoľko neprispôsobuje účel poskytovaných podpôr, ich výšku ani úrokové sadzby dopytu na trhu; podpora ŠFRB je poskytovaná Zákonom o ŠFRB presne vymedzenému okruhu žiadateľov bez ohľadu na reálny dopyt na trhu; výška úrokových sadzieb uplatňovaných ŠFRB je presne stanovená Vyhláškou, pričom je podstatne nižšia ako pri klasických komerčných finančných inštitúciách, a to od 0,5% do maximálne 1 %, resp. 2%, a pri niektorých žiadateľoch môže byť dokonca 0% (t.j. bezúročné poskytnutie peňažných prostriedkov); ŠFRB je oprávnené za podmienok vopred predpokladaných Vyhláškou znížiť výšku poskytnutého úveru (de facto odpustiť časť poskytnutého úveru). Popísané aspekty činnosti ŠFRB evidentne zdôrazňujú napĺňanie verejného (celospoločenského) záujmu a vládnej politiky zveľaďovania a rozširovania bytového fondu v Slovenskej republike. Komerčný záujem na dosiahnutí zisku je potlačený, resp. v prípade poskytovania bezúročných úverov aj úplne absentujúci, ergo zmysel relatívne prísnej právnej úpravy spotrebiteľských právnych vzťahov so zameraním sa na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je v prípade ŠFRB nelogický, pretože už samotné zriadenie ŠFRB zákonom, podmienky fungovania a jeho účelové určenie je zamerané na ochranu a pomoc komerčne znevýhodneným žiadateľom o financovanie výstavby a bývania.

18. Na základe vyššie uvedeného preto súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobca ako právnická osoba zriadená Zákonom o ŠFRB je účelovým fondom, ktorý v zmysle legálnej definície pojmu spotrebiteľskej zmluvy v ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, t.j. Zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

19. Vyššie uvedený právny názor je v súlade aj s rozhodovacou praxou, odvolací súd rovnako ako žalobca poukazuje na viaceré rozsudky súdov SR, ktoré predmetný zmluvný vzťah neposúdili ako vzťah spotrebiteľský, a to napr. rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 14C/323/2013-320 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/249/2016, rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 14C/183/2015-121, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 15Csp/130/2016, rozsudok Okresného súdu Trenčín sp.zn. 14C/1/2014, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2 Obo 33/2012.

20. Podporne možno prihliadnúť aj na dôvodovú správu k novele zákona č. 150/2013 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania, schválenej NR SR dňa 07.09.2017, podľa ktorej Zmluva o poskytnutí podpory nie je typovou, formulárovou zmluvou, a tiež ŠFRB nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ a podpora poskytnutá vo forme úveru nie je spotrebiteľskou zmluvou ani spotrebiteľským úverom.

21. Úverová zmluva uzavretá medzi stranami je teda úverovou zmluvou v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, na ktorú je potrebné aplikovať režim Obchodného zákonníka.

22. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

23. V zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka touto časťou zákona (tretia časť: obchodné záväzkové vzťahy) sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov okrem iných i záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka). Podľa ods. 4 touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov záväzkových vzťahov, ktoré sa spravujú touto časťou zákona podľa predchádzajúcich odsekov, ako aj záložné právo k nehnuteľnostiam pri zabezpečení práv spojených s dlhopismi a záložné právo k cenným papierom v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom.

24. Zmluva o úvere ako zmluvný typ je upravená výlučne v Obchodnom zákonníku v ust. § 497 a nasl., pričom v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka medzi obchodné záväzkové vzťahy, ktoré sa spravujú treťou časťou Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu účastníkov, patria i záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere, keďže ide o tzv. absolútny obchod. Následne podľa ods. 4 cit. § 261 Obchodného zákonníka sa potom treťou časťou Obchodného zákonníka spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov zo záväzkových vzťahov, ktoré sa spravujú touto časťou zákona. Keďže v zmysle vyššie uvedeného vzťahu, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy sa spravujú ustanoveniami obchodného zákonníka, použitie obchodného zákonníka na tieto vzťahy ani nemôžu účastníci dohodou vylúčiť, keďže podľa § 263 Obchodného zákonníka sa strany zmluvných vzťahov nemôžu odchýliť okrem iných ani od ust. § 261 Obchodného zákonníka. To znamená, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom, ktorým je i daný vzťah vzniknutý na základe zmluvy o úvere, si účastníci ani dohodou nemôžu dojednať, že sa budú spravovať iným zákonom - Občianskym zákonníkom.

25. V zmysle § 344 Obchodného zákonníka od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon.

26. V zmysle § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy, ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva alebo voľby tohto zákona podľa § 262, riešenia sporov medzi zmluvnými stranami a iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana toto plnenie vráti. Pri peňažnom záväzku spolu s úrokmi vo výške dojednanej v zmluve pre tento prípad, inak ustanovenej podľa § 502. Ak vracia plnenie strana, ktorá odstúpila od zmluvy, má nárok na úhradu nákladov s tým spojených.

27. Podľa ust. § 506 Obchodného zákonníka, obsiahnutého v diele V - Zmluva o úvere, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

28. Z vyššie citovaného ustanovenia § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že odstúpenie od zmluvy sa nedotýka okrem iného tých ustanovení zmluvy, ktoré vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu povinnosť vrátiť finančné prostriedky poskytnuté na základe zmluvy o úvere a to dlžnú sumu i s úrokmi je typickým znakom, ktorý charakterizuje záväzkový vzťah, ktorý vzniká na základe zmluvy o úvere (§ 497, § 504, § 505, § 506 i § 507 Obchodného zákonníka). Povinnosť vrátiť prostriedky poskytnuté na základe zmluvy o úvere po odstúpení od zmluvy nie je dôsledkom všeobecnej reštitučnej povinnosti vyplývajúcej z § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Vyplýva priamo z ust. § 506 Obchodného zákonníka, ktoré je vo vzťahu k všeobecnej úprave odstúpenia od zmluvy podľa § 344 a nasl., resp. § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka špeciálnou úpravou (k rovnakému záveru prišiel i NS ČR vo veci sp. zn. 32 Cdo 513/2010). Súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že záväzok vrátiť prostriedky z úverovej zmluvy spolu s úrokom trvá aj po odstúpení od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka. V dôsledku toho aj keď žalobca od úverovej zmluvy odstúpil, nemení to nič na tom, že peňažné prostriedky boli žalovanej poskytnuté, že dlh vznikol plnením na základe úverovej zmluvy.

29. NS ČR v rozsudku z 9.2.2000 sp. zn. 32 Cdo 1046/98 uzavrel, že odstúpením od zmluvy o úvere nezanikajú všetky práva a povinnosti strán z tejto zmluvy, ale iba tie práva, ktoré mal dlžník podľa zmluvy voči veriteľovi a im zodpovedajúce povinnosti veriteľa. Povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká a veriteľovi teda z tohto dôvodu nemôže vzniknúť nová pohľadávka apodľa ust. § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Odstúpením sa iba menia

podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť plniť; dlžník naďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok dojednaných v zmluve, ale na požiadanie veriteľa a v plnom rozsahu. Povinnosť dlžníka vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi po odstúpení od zmluvy o úvere podľa ust. § 506 Obchodného zákonníka, teda nepredstavuje „sekundárny záväzok“, ale záväzok „pôvodný“, ktorý sa odstúpením od zmluvy modifikoval vo svojej splatnosti.

30. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli písomnú zmluvu o poskytnutí podpory podľa zák. o Štátnom fonde rozvoja bývania a cit. ustanovení ObZ. Na základe nej bol žalovanej poskytnutý úver v sume 52 300 eur s dobou splatnosti 30 rokov ako to vyplýva aj z pripojenej faktúry. Žalovaný mal úver hradíť v dohodnutých mesačných splátkach. Splátky podľa histórie pohybov riadne a včas v dohodnutých termínoch nehradila, s plnením sa dostala do omeškania. Žalobca ho opakovane vyzval na úhradu omeškaných splátok. Následne od zmluvy odstúpil, pretože žalovaný omeškané splátky ani dodatočne nehradila. Súčasne ho vyzval na úhradu celého dlhu, no žalovaný dlh nehradil. Žalovaný bol v priebehu celého konania pasívny. K žalobe,, k prílohám, ani k písomným podaniam žalobcu sa vôbec nevyjadril, hoci mu boli doručené písomnosti. Žalovaný nárok žalobcu po vecnej ani po právnej stránke nijak nesporeoval, preto žalobcom predložené skutkové tvrdenia súd považoval za nesporné. Súd sa stotožnil s argumentáciou a s právnym názorom vysloveným žalobcom, týkajúcim sa posúdenia samotnej zmluvy z hľadiska jej povahy, keď dospel k záveru, že v danom prípade sa nejedná o zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalobca nespĺňa pojmové znaky dodávateľa ako subjektu spotrebiteľských právnych vzťahov (žalobca o.i. najmä nie je subjektom, ktorý cielene vytvára zisk, resp. ktorý by bol oprávnený svoje zdroje (zisk) vyplácať svojmu vedeniu, resp. zamestnancom, teda u žalobcu absentuje hlavný účel podnikateľskej a obchodnej činnosti), a tiež úver poskytnutý žalobcom ako veriteľom žalovanému ako dlžníkovi napĺňa pojmové znaky úveru, ktorý nie je v zmysle ust. § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom a to z dôvodov uvedených pod cit. písmenami c/, d/ a p/. Na základe uvedeného je potom zrejmé, že žaloba žalobcu v znení jej ostatného rozšírenia je v celom rozsahu dôvodná. Z týchto dôvodov bolo žalobe v celom rozsahu vyhovieť (výrok I.).

31. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže žalobca bol v tejto sporovej veci úspešný na 100% a neúspešný na 0%, t.j. čistý úspech žalobcu predstavuje 100% (výrok II.). Žalovanému v 2. rade súd nepriznal náhradu trov konania vzhľadom na to, že mu v tomto konaní žiadne nevznikli (čl. 17 CSP).

32. Žalobca ako štátny účelový fond je v zmysle ust. § 4 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov je oslobodený od platenia súdnych poplatkov. Preto súd zaviazal na zaplatenie žalovaného v zmysle pol.1 písm. a/ súdneho sadzovníka, pričom vychádzal zo sumy: 59663,44 eur/6% =3579,50 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Dunajská Streda (§ 355 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).